

SLUJIND CU BUCURIE OAMENILOR ȘI COPILOR BOLNAVI DIN MADAGASCAR

IOANA ȘAITIȘ

„A DĂRUI CONSTITUIE O EXPERIENȚĂ
CARE ÎȚI VA TRANSFORMA VIAȚA,
CHIAR DACĂ NU ÎNCEPI DECÂT PRIN A-ȚI
DĂRUI ZÂMBETUL CU CEVA MAI MULTĂ
GENEROZITATE.”

COLIN TURNER

Am primit zilele acestea un mesaj de la o prietenă din Europa. Era ceva de genul:

„Hei, chiar se întâmplă la voi lucrurile despre care scriu ziarele pe aici, prin Europa? Este adevărat că aveți **epidemie de ciumă bubonică** și că aceasta s-ar împrăști în țările din jurul vostru (Etiopia, Kenia, Tanzania, Mozambic, Africa de Sud și alte țări apropiate)? Este așa de urâtă această boală? Te omoară în câteva ore după ce ai contactat-o?”

Am fost surprinsă de acest mesaj ajuns cu așa mare întârziere în Occident. Aici „lucrurile se întâmplă” de la final de august, iar din septembrie au luat amploare națională. La noi în oraș au fost deja oameni care au murit din pricina cumei, iar în urma lor s-au făcut adevărate investigații, ca să se ajungă pe urma celorlalte potențiale victime.

La nivel național este **stare de urgență**. Au fost trei săptămâni în care școlile au fost închise, ca să se facă deratizare. Iar acum se intră în toate instituțiile din orașele țării cu „autorizație”. Autorizație? Da. La intrarea în bancă, de exemplu, stă un gardian cu un termometru special în mână (cu infraroșu). Dacă ai temperatura peste 38 de grade Celsius, nu ai voie să intri. La școli, situația stă la fel. Copiii care merg la cursuri stau la cozi de 20-30 de minute, iar părinții lor, alături de ei. De ce? Din aceeași cauză. Li se ia

temperatura, pentru că aceasta este una dintre principalele manifestări ale unui început de ciumă bubonică. O iei? Ai 12 ore la dispoziție să ajungi într-un spital și să fii pus sub tratament special, altfel **nu mai ajungi ziua de mâine**. Ei bine, cam asta este viața noastră aici în Madagascar: între zâmbet și suspin.

Dumnezeu ne dă putere în mijlocul acestor frământări în care viața noastră se mișcă. „Nu trebuie să te temi nici de groaza din timpul nopții, nici de săgeata care zboară ziua, nici de ciuma care umblă în întuneric, nici de molima care bânuie ziua în amiaza mare...” a fost asigurarea Domnului specific transmisă pentru situația noastră. (Psalmul 91:5-6)

Pentru mine, această perioadă a fost una foarte plină. **Am fost mai mult în clinică și în spital, decât acasă**. Prima dată am fost în Clinica Ambalavato, între bolnavii adulți și copii, apoi la Spitalul Municipal Antsimo, de aici, din Antsirabe, unde voi rămâne până în data de 6 decembrie.

De ce? Am fost bolnavă? Nu, nu am fost bolnavă, dar Dumnezeu mi-a dat „harul” sau „darul” să mă mișc între oamenii bolnavi, iar acum între copiii bolnavi, să le ofer ajutor medical, în timp ce îmi dezvolt capacitatea de a oferi acest ajutor cât mai competent. Nu spun că este ușor, ci din contră, este uneori extrem de periculos.

Una dintre colegile mele, asistentă medicală, a contactat ciurma în timp ce îngrijea de bolnavi. A devenit din asistentă ea însăși o pacientă ce a necesitat săptămâni de îngrijire specială, sub tratament, ca să nu moară. Pe mine, Domnul m-a ocrotit și mă rog să o facă și în continuare.

Fac munca de asistentă stagiară cu bucurie, chiar dacă aș avea o mulțime de motive să renunț. Am văzut ca o mare binecuvântare ușa deschisă de Dumnezeu la PARAMA-IF – Școala de Asistente Medicale și Moașe din Antsirabe. Nu bănuiam atunci drumul pe care îl voi parcurge și cât de tare îmi va modela inima. Mi-am găsit împlinită inima de misionară între acești oameni bolnavi, săraci și singuri, îmbrăcați sărăcăcios, murdari și totuși scumpi înaintea lui Dumnezeu. Privind lucrurile superficial este periculos și neatrăgător să fii între acești oameni. Disperarea lor te poate doborî și pe tine. Văzându-i cum mor pe unii dintre pacienții pe care îi îngrijești, te cuprinde amărăciunea.

Sunt în Spitalul Municipal Antsimo acum, la secția de pediatrie, care este compartimentată în trei secțiuni mai mici: salonul unde îi primim pe toți copiii bolnavi, un salon pentru reanimare și unul pentru copiii subnutriți.

Să vă povestesc **câteva fragmente doar din această săptămână**. Christoph avea o lună. A fost adus la noi cu hemoragie digestivă. Trebuia să îl ținem intubat tot timpul, cu sonde cu oxigen și cu branule în mâinile, picioarele și capul lui, din cauza hemoragiei. Ne-am fi bucurat să fie salvat, dar trupușorul lui mic nu a rezistat hemoragiei și a murit. **Jean Remy** și sora lui, **Rova**, gemeni, născuți acum 5 luni, au fost aduși în stare gravă de malnutriție

la spital. Mama lor a murit la o lună după naștere, iar bunica, bătrânică, i-a îngrijit cum a putut. Acum 4 zile, când i-a adus, erau ca două franzele, slabi și deshidratați. A supraviețuit până acum doar Rova. Jean Remy s-a dus. **Lalatina** are 13 ani și este suspectă de meningită și tuberculoză. De trei zile este inconștientă și delirează, urlă de durere, iar în perioadele când este conștientă, își rupe hainele de pe ea, țipând că o doare capul. Părinții nu au bani să cumpere medicamente pentru acești copii, în general, iar spitalul nu oferă nimic gratuit, pentru că așa sunt lucrurile în Madagascar. Totul se plătește: alcoolul sanitar, bandajele, seringile, medicamentele, mânușile cu care îi îngrijești.

În fiecare zi duc medicamente, pansamente, mânuși și alte lucruri de acasă, din farmacia Betezda, ca să îi îngrijim pe unii dintre cei mai săraci dintre bolnavi. Am dus deja o plasă mare de medicamente de când sunt în stagiul medical la Pediatrie. **Personalul medical face în fiecare dimineață colectă**, din milă față de pacienți, ca să poată cumpăra medicamente pentru unii din copiii care sunt în stare gravă. De multe ori, părinții își aduc copiii în spital, stau lângă ei permanent, dar și unii și alții rabdă foame.

Astăzi au venit niște tinere din Norvegia pentru schimb de experiență. Eu le-am tradus solicitarea directoarei secției de Pediatrie. „Dacă aveți medicamente, ustensile medicale, materiale de uz medical, aparatură medicală de mici dimensiuni, vă rog din inimă, donați-le secției! Avem atâta nevoie de aceste lucruri, că nu vă dați seama!”

Când vezi atâtea lucruri și atâta lipsă de speranță, îți vine să pleci. Îți

vine să renunți. Îți vine să privești spre Cer și să strigi: De ce?

Iubirea pentru Domnul Isus Hristos mă face să rămân acolo. Iubirea pentru Isus și pentru oameni mă determină „să calc pe urmele Lui” cât mai exact, cât mai fidel, să fac cu dragoste tot ceea ce fac în spital și acasă, celor bolnavi din împrejurimi care ne vizitează (I Corinteni II :1).

În aceste împrejurări, găsești o împlinire fantastică să îmbrățișezi un copil bolnav sau subnutrit care are nevoie disperată de dragoste. Să aduci un zâmbet pe fața unui copil aflat în ultimele sale clipe din viață, jucându-te cu el, este o mare bucurie și o mare povară în același timp. Găsești o bucurie de nedescris să împărtășești Vestea Mântuirii unei mame disperate, gata să o primească ca o soluție pentru situația ei.

Adevărata dăruire înseamnă o revărsare a iubirii tale. Atunci când dăruiești în acest fel, nu simți că ești sleit de puteri. De fapt, te simți înviorat, pentru că iubirea pe care o dăruiești se întoarce la tine. Fiecare dintre noi are ceva de dăruit. Darul tău aduce bucurie – ție și celorlalți.

Mă simt binecuvântată să fiu misionară împreună cu soțul (Marcel) și cele trei comori ale noastre (Alessia, Ruth și Filip). Când Dumnezeu îți pune un gând în inimă și El îți călăuzește pașii, iar tu accepți provocarea Lui, vei vedea lucruri frumoase cu Domnul. Deși de multe ori este dificil să fiu misionara, soție și mamă, am decis să încep fiecare zi cu bucurie și mulțumire, cu recunoștință și o atitudine plăcută! Acest fapt îmi dă putere să merg mai departe cu bucurie în lucrarea pe care Dumnezeu ne-a încredințat-o în această perioadă! ■

